

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidoro Episcopo. 89.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

modi vt nihil ipsi desit, quod ad bene beateque viuendum pertineat.

Ad Sandalarias, Alexandrinas Monachas. 87.

Mulieris sexus femina nō excusar.

Dan. 13. Iudic. 11. Iudic. 13.

Thecla.

Matt. 25.

Excusationem nescit natura: veniam femina non habet. Potest enim fortiter ac strenue aduersus mollitiem impetum facere, cupiditatumque machinas atque tormenta firmiter propulsare. Documento sunt, celebris illa Susanna, cum filia Iephte, & admiranda Iudith. Quarum prima senum intemperantem libidinem in iuuenili aetate superauit. Altera mortem quoque magno animo suscepit, atque cum virginitate praeclare abcessit. Postrema pro castitatis praemio hoc a Deo accepit, vt tyranno necem afferret. Adde muliebrum victoriarum ac trophaeorum caput, hoc est illam omnium laudibus celebratam Theclam, quae tanquam immortalis pudicitiae columna profat, quaeque e media turbidarum affectionum tempestate tanquam fax accensa, ad portum ab omnibus fluctibus immunem appulit. Quocirca si ad hunc modum laudes vestras tanquam praecoris voce praedicari cupitis, inextinctas vestras lampades conseruate (statim enim sponfus affuturus est:) neque committite, vt vos vllus voluptatis somnus deprimat, qui socordes ac somnolentas extra thalami fores retinet.

Arsenio. 88.

Luc. 18.

Si Phariseus, cum ea fecisset quae iactabat, propterea condemnatus quia se iactauit, quid te iactas, garruens duntaxat, ac non item boni aliquid faciens: teque grauiori poenae obnoxium reddens, quam qua Phariseus multatus est; cum tamen nihil reprehensione dignum admisisset, verum hoc vnum illi crimini datum fuisset, quod de probis actionibus gloriaretur.

Isidoro Episcopo. 89.

Omnes quidem, si fieri posset, mulierum coetus atque colloquia defugere oporteret,

καὶ περιβλεπτός, καὶ οὐδ' ἐνός τάρχους εὐζωΐαν λευπόμυθος.

Μονασρίας ἀλεξανδρίνας ταῖς σανδαλαρίας. πζ.

Οὐκ οἶδε παράπτωτον ἢ φύσει, οὐκ ἔχει συγγνώμην τὸ θῆλυ. διώεται γὰρ γεννάως κατεξάνισταται τῆς χαινώσεως, καὶ διαπορεύεται σερρώως τὰς τῆς ὀπιθυμιῶν ἐλεπόλους, καὶ διδάσκαλοι τέτε, Σωσάννα ἡ εὐκλείης, καὶ ἡ θυγάτηρ Ἰεφθέ, καὶ ἡ θαυμαστὴ Ἰσθλθ, ἡ μὲν γερόντων ἀπολασίαν νικήσασα ἐν νεότητι, ἡ δὲ ἐξ θανάτου ἀνδρείως ἐλομένη, καὶ τῆ παρθενία σωματελευθέρωσα ἀοιδίμως. ἡ δὲ μοδὸν τῆς σωφροσύνης, δυνάμει πῶτα θεῶν ἐληφῆσα, τυραννοκτόνος γενέσθαι. καὶ τὸ κεφάλαιον τῆς γυναικείων νικῶν καὶ προσώμων, ἡ σωρευθῆτος Θεία, τῆ λι ἀγνῶτος ἀγνείας ἐστῶσα, καὶ ὡς πυρσὸς ἐν μέσῳ τῶ κλύδωνος τῆς παθῶν ἀναφθεῖσαι, εἰς τὸ ἀκλίμωνα κατέβησα λιμένα. εἰ τοίνυν ἔπος ἀναρρήθηναι ὀπιθυμεῖτε, τὰς λαμπάδας ἀσβέτους τηρήσατε. ὁ γὰρ νυμφίος εὐθὺς πῶτα γίεται, καὶ μηδεὶς ὑμᾶς ὑπὲρ ἡδυπαθείας ἀνακλίνῃ, ὁ ἔξω τῆς θύρας τῶ νυμφῶνος τὰς ὑπηλάδας καὶ ραθύμους κατέργει.

Αρσενίω. πη.

Εἰ πρῶτος ὁ φαρισαῖος ἀκνωχέσατο, οὐ τί καυχῶσθαι λαρυγγίζων ἀπλῶς, καὶ οὐ πρῶτον χερσῶς, καὶ χείρονος ἑαυτοὶ ποιεῖν, ἐχόν κρίσεως, ἢς ὁ φαρισαῖος ὑπεμεινεν, ἔδεν μὲν ἄξιον μέρμερος πεπραχῶς, μόνον δὲ τιμῶ οἴησιν τῆς εὐπραγίας ἐγκληθεῖς.

Ἰσιδώρῳ ὀπισκόπῳ. πθ.

Πάσας μὲν, εἰ οἶόν τε, ὀμιλίαις γυναικῶν ἐκτεπέσθαι χεῖρ, ὡς ἐχούσας τινὰ

πινά τῶν χαλκῶν ὅτι τήδευσιν. εἰ δὲ τὸ ἀδύνατον Διὰ θεοσεβείας ἡ οἰκονομίας πτωχῶν, καὶ τῶν νεύοντες Διὰ λέγει τῶν γὰρ πλείονσιν, ἢ καὶ πᾶσι χεῖρον τοῖς ἡγήθησι καλλύει γυναίκων, Διὰ τῆς θεοσεβείας ἀνέβη ὁ θάνατος, ὅς καὶ τὸ μέγαλα παρρησίᾳ καὶ βασιλείας ἐκράτησεν, ὅτε παρὸς τὸ λατρεῖν ἐκείνο τὸ γαλατιφύρον ἀπέβλεψεν.

vt quæ ad emolliendum animum vim quandam ac facultatem habeant. Quoniam autem ob necessarios quosdam casus, aut pauperum dispensationes, hoc minime fieri potest, curandum est vt oculis humili defixis eas alloquamur. Quamplurimis enim, aut etiam iis ferme omnibus, qui fœminarū pulchritudine subacti sunt, hoc accidit, vt mors per fenestras ad eos ascenderet: quippè quæ etiam magnum illum prophetam ac regem vicerit, cum ad pestiferum illud balneum oculos cōiecit.

Mulierum aspectus vitandus: 1. Iere. 9. 2. Reg. 11.

Τῶ αὐτῶ. 5.

Eidem. 90.

Τὰς ἐν ἐκκλησίαις φλυαρίας καταπαύσαι βελόδομοι οἱ τοῦ κυρίου ὑπόδομοι, καὶ τῆς ἡμετέρας παιδευταὶ καταστάσεις, ἡ δὲ ἐν αὐταῖς τὰς γυναῖκα σωεπὶς συνήχθησαν. ἀλλ' ὡς πάντα εἰς τὴν αἰτίαν ἐπέστη τὰ θεοφύρα διδάγματα, καὶ τὸ εἰς ἐκλυσι, καὶ ἀμαρτίας ὑπόθεσι τοῖς πλείοσι γέρονε. καὶ κατὰ τὴν μὲν ἐν τῆς θεῶν ὑμνων ἔχ ὑποιδύσασιν, τῇ δὲ τὸ μέλουσ ἡδύτην εἰς ἐρεθισμὸν παθημάτων γέρονε, ἢ δὲ αὐτῶν ἔχ ἢ πλείον τῆς ὅτι σκηπῆς ἀσμάτων λογίζονται, καὶ τῶν εἰ μέλλοιμεν τὸ τῶ θῶ ἀρεσκον ζῆτεῖν, καὶ τὸ κοινῆ συμφέρον ποιῆν, παύειν ταύτας καὶ τῆς ἐν ἐκκλησίαις ὡδῆς, καὶ τῆς ἐν πόλει μονῆς, ὡς χριστοκαπιλάς, καὶ τὸ θεῖον χάρισμα, μωδὸν ἀπωλείας ἐργαζομένης.

Importunas in ecclesiis loquacitates Domini Apostoli in ecclesiis comprimere studentes, modestiæque grauitatis magistros sese nobis præbentes, vt mulieres in ipsis canerent, sapienti confilio permiserunt. Verùm vt omnia diuina documenta in contrarium versa sunt, hoc quoque quamplurimis in dissolutionem ac peccati occasionem cessit. Siquidem ex diuinis hymnis non ingenti compunctiōne afficiuntur: verùm cantus suauitate ad irritandas & extimulandas libidines abutentes, nihilo eam scenicis cantilenis præstantiorem esse existimant. Operæpretium est igitur, si, quod Deo gratum est, qua rere, atque id, quod ex vtilitate publica est, facere volumus, iis, vt Christo caponum instar ad quæstum aburentibus, & diuinam gratiam in exitij mercedem conuertentibus, ne deinceps in ecclesia canât, atq; in ciuitate maneat, interdicere.

Cum olim fœminis in Ecclesia canere permittit sit.

Ἡλία μοναχῶ. 5α.

Helie Monacho. 91.

πόλι. χαίρων ἐστ' ἡ μάρτυρας αὐτῶν.

Χαίρω ταῖς θεῖς σὲ μαρτυρίας, πολλὴν εἰς ὅτι τῶν ἀγέσας ἐγκρατείας. καὶ εὐχομαι ἔχεισθε σε μέγιστον πάντων τῆς ἱερέας ἀγκυρας, καὶ ὑποκρίσασθαι σοφῶς τὴν ζάλην τῆς ἀπάτης, ὡς ἂν εἰς τὸν ἀκίμονα τῆς γαλήνης λιμνῆς κελαιτήσης ἀκλυδανίως, ἔτε πνοῆς δαλιῶν περιεσπῆς ἐμβαλλούσας σοι, ἔτε ὑψηλοφρονήσης παρὸς ῥηγνύμενα κύματα, ὧν μάστιγα

Hominum de te testimoniis gaudeo, quibus ingens quædam tibi continentia laus tribuitur. Atque hoc tibi à Deo opto vt sacram anchoram ad extremum vsque retineas, errorisque atque imposturæ tempestatem sapienter propulses: vt in tranquillitatis portum à fluctibus immunem sine iactatione peruenias: nec tentationū ventos impetum in te facientes extimescens, nec ad effractos fluctus insolèter te

D